

MARQUES DE BIBLIOTECA

El meu pare, Frederic Verrié i Sala, va ser si no un apassionat sí almenys un afeccionat col·leccionista d'ex-libris. En els anys d'entorn de la primera guerra europea l'esperanto i els ex-libris s'havien convertit en dues modes de gran difusió. El meu pare participà de totes dues, i pel que fa a l'ex-libris propi n'adoptà successivament tres, però no arribà a fer-ne servir més que dos. L'un, no gaire gran —d'uns 10x10 cm—, era una senzilla xilografia del segle XVII o potser XVIII que representava un vas de flors, estampat en negre i emmarcat per una orla de temàtica decorativa tardoromànica bicolor. L'altre, un dibuix més petit —d'uns 6x6 cm— a dues tintes, imitava l'estil popular de les «rajoles d'oficis»: una figura que mig

corria a portar en mà una carta —al·lusió a la seva feina de funcionari de Correus—, obra d'un artista gironí amic que en dibuixà altres de semblantment humorístics, més que no pas caricaturescos, per al banquer Montsalvatge i el pedagog Dalmau Carles, reproduïts més d'una vegada en publicacions gironines. Amb aquests dos ex-libris el meu pare identificà alguns dels seus llibres, no pas tots, potser els que més s'estimava, i entre aquests els volums de la Bernat Metge, de la qual va ser un dels primers subscriptors. El 1919 un altre artista amic, el nom del qual tampoc recordo, li'n va dibuixar, a ploma i tintes de colors, un altre de més pretensió: una galera a ple sol, en alta mar, amb totes les veles desplegadas i un filacteri amb la divisa «Avanti»; conservà el dibuix però no en va fer l'estampació.

Jo l'he feta anys després —reduït el dibuix a una mida útil d'uns 6x6 cm—, i l'he emprat per a alguns dels llibres seus que fan part del meu llegat a la Biblioteca de Lletres de la Universitat de Girona. Els seus fills, Jordi, el meu germà, i jo mateix, tot i que compartíem amb ell la passió pels llibres, no hem tingut cap ex-libris propi; no sé si el meu germà n'havia projectat algun o no. Per això, com que en necessitàvem un per identificar els llibres llegats per ell a aquesta mateixa universitat nostra, l'hem confegit amb un autorretrat seu que data de 1938 —quan només tenia 15 anys!— i que hem hagut de reproduir invertint-lo d'esquerra a dreta perquè, en fer-lo davant del mirall, s'hagué de representar escrivint o dibuixant amb la mà esquerra i

hauria semblat esquerrà, cosa que, manualment, no era. S'anticipava una mica cronològicament amb aquesta obreta al període en què, juntament amb l'excursionisme i la fotografia, començà a practicar assíduament el dibuix de ninoaire irònic, així com l'apunt precís i de gran interès folklòric i valor documental d'objectes i estris o de paisatges del nostre món muntanyenc, una activitat que reprengué, un temps després, al lloc d'Àustràlia que conegué en una estada d'uns pocs anys al continent oceànic, on vivien encara els nostres avis i oncles catalans i els nostres cosins de parla anglesa. Aquest ex-libris el pot recordar, doncs, com a escriptor i estudiós de llibres, i com a dibuixant, dues de les facetes singulars de la seva personalitat plena d'interès per totes les coses del món que l'envoltava.

